

למוטט את החמאס כי אין ברירה אחרת

written by מאיר בן שבת | 20.10.2023

"מלחמת השמדה" ☹️ כך כינה ג'יימס מאטיס, ששימש מזכיר ההגנה האמריקני בממשל טראמפ, את הלחימה נגד דאעש במוסול בעיראק. בשנים 2016-2017 היתה הלחימה באזור זה הקשה ביותר שהתנהלה בשטח בנוי מאז מלחמת העולם השנייה. ההרס שנגרם למוסול היה דומה בעוצמתו לזה שבעלות הברית גרמו לדרזדן בפברואר 1945.

בתום הלחימה במוסול העריך האו"ם כי יותר מ-80% משטחה של העיר השנייה בגודלה בעיראק אינם ראויים למגורי אדם. חוויה דומה עברה העיר רקה שבסוריה, מעוז נוסף של דאעש שהותקף על ידי הצבא האמריקני. גם היא סיימה את הלחימה כשעליה החותם "לא ראוייה למגורי אדם". זו המשמעות המעשית שצריכה להיות לקביעה הצודקת: חמאס הוא דאעש.

הגיע הזמן להיפרד מהאגדה

ב-7 באוקטובר הותקפה מדינת ניצולי השואה על ידי הנאצים החדשים. תוכניתם השטנית ואכזריותם נחשפו לעיני העולם כולו. במלחמה הזו שנכפתה עליה ☹️ אין לישראל ברירה. עליה לנהוג כפי שבעלות הברית נהגו במלחמתם נגד הנאצים.

הגיע הזמן להיפרד מהאגדה שלפיה "האוכלוסייה בעזה היא קורבן של חמאס, שכפה את עצמו עליה". נכון, לא כל האוכלוסייה תומכת בחמאס. יש בה לא מעטים שמתנגדים לדרכו, אך היקף התמיכה בו שומט את הבסיס לטענה כי "חמאס אינו מייצג את הפלשתינים".

בבחירות ב-2006 זכה חמאס במספר הקולות הגדול ביותר. שיעור התמיכה בו היה עצום (43%) ותורגם ליותר ממחצית המושבים במועצה המחוקקת. החשש מפני תוצאות דומות הוא שגרם לדחיית הבחירות מאז.

סקרי דעת קהל לאורך השנים שחלפו הצביעו על הפופולריות שלו בציבור בכלל, ובקרב תושבי עזה במיוחד. חמאס מייצג באופן עמוק את האתוס הפלשתיני, השולל את קיומה של מדינה יהודית ריבונית במרחב שבין הים לנהר. הכוח הצבאי שלו אמנם מונה "רק" עשרות אלפים, אך הוא נהנה מתמיכה רחבה של האוכלוסייה, בדומה ל"צבא העם".

הדברים נאמרים כדי לאזן את הציפיות מישראל הן בסוגיה ההומניטרית והן בנוגע לעוצמת הלחימה. זאת במיוחד נוכח הניצול הציני שראינו מצד חמאס של הרגישויות והמגבלות בתחומים אלה.

לא זו אלא אף זו: מיטוט שלטון חמאס והשמדת יכולתו הצבאית, שהוגדרו כאחת ממטרותיה של המלחמה בעזה, מחייבים לא רק להקריס את מנגנוני הפיקוד והשליטה של חמאס, אלא גם

לפגוע אנושות בסדר הכוחות שלו, במנהיגים, במפקדים ובמערכי השדה. אלה מחופרים היטב בעומק השטח, מסתתרים מאחורי גבה של האוכלוסייה או במוסדות הנתפסים כחסינים מפני פגיעה ישראלית.

לאחר הזוועות שראינו דבר אינו צריך להפתיע באשר לנכלוליותם. יש להניח כי הם מלכדו כל מה שאפשר למלכד. במציאות זו אתגרי הלחימה רבים ומורכבים.

על הרקע הזה מצופה כי רשויות המדינה, מוסדותיה ואזרחיה יעניקו גיבוי לדרג הצבאי בהפחתת משקלם של אילוצים מכבידים. חשוב שיובהר, כי בברירה בין הקפדה על הוראות הדין הבינלאומי לבין צמצום הסיכונים לכוחותינו ² אין דילמה.

כשצורכי עזה לא יהיו מעניינה של ישראל

הנסיבות שבהן ישראל נכנסה למלחמה בעזה פוטרות אותה מהעיסוק בשאלה המעיקה מה יהיה בעזה ביום שאחרי המלחמה. הסיבה לכך פשוטה: אין לישראל ברירה אחרת. היא חייבת להגיב בעוצמה אדירת ממדים, יהיו תוצאותיה אשר יהיו.

כל תגובה אחרת תהיה עלולה להותיר אותה תחת איום קיומי. כל מצב אחר הוא פחות חמור ממנו. השאלה מה יהיה אחרי המלחמה צריכה לעניין אותנו פחות מהשאלה מה לא יהיה: לא יהיה שלטון חמאס, לא יהיו יכולות צבאיות וטרוריסטיות שיאיימו על מדינת ישראל, הצרכים ההומניטריים של עזה לא יהיו עניינה של מדינת ישראל.

המאמצים שהקדישו מפלצות חמאס בצילום, בתיעוד ובהפצה של זוועותיהם יכולים ללמד על אחת ממטרותיה של ההתקפה נגד ישראל: שבירת הרוח.

אכן, הם ביקשו לרצוח יהודים לשם רצח, לחטוף כדי להשתמש בחטופים כמגן אנושי וכקלפי מיקוח, לבצע התקפה מורכבת כדי להקרין עוצמה ולהותיר חותם היסטורי, להשפיל, לתעד, להפיץ ³ כדי להכות את החברה הישראלית בהלם ובפחד, לזרוע אימה ומורד בליבם של אזרחי ישראל.

צפייה בסרטוני חמאס או הפצתם עלולה לשרת את מטרותם. התייצבותה המלוכדת של החברה בישראל מול האיום המפלצתי הזה וחזוק רוח העם יכשילו את מאמצייהם ויאפשרו לנו להכחיד את כוחות הרשע.